Ayrıca para ile satılmaz.

Sayı: 4

DELİ BALTA

TEK BAŞINA BİR ORDU

Yazan çizen / Gürbüz Azak

OSMANLI KILIÇI

Türkiye Gazetesi
ÇOCUK
Dergisi
ÇİZGİ ROMAN İLÂVESİ

SAHİBİ HİZMET GAZETECİLİK VE MATBAACILIK LTD. ŞTİ. ADINA
ENVER ÖREN
SORUMLU YAYIN MÜDÜRÜ
RAHİM ER
TEKNİK MÜDÜR
SITKI KAZANCI

Sayı 4. 15 MART 1983 DELİ BALTA HER AYIN 1'İNDE VE 15'İNDE TÜRKİYE ÇOCUK DERGİSİ İLE VERİLİR. AYRICA PARA İLE SATILMAZ.

ADRES: Çatalçeşme Sokak 17/2 Cağaoğlu-İstanbul **TELEFON:** 20 97 83 **DİZGİ-BASKI:** İhlâs Matbaacılık ve Dağıtım A.Ş. Ofset Tesisleri - İstanbul **DAĞITIM:** Hürriyet Holding A.Ş. ©**TELİF HAKKI:** Hizmet Gazetecilik ve Matbaacılık Ltd. Şti. aittir. Yayın hakkı mahfuzdur.

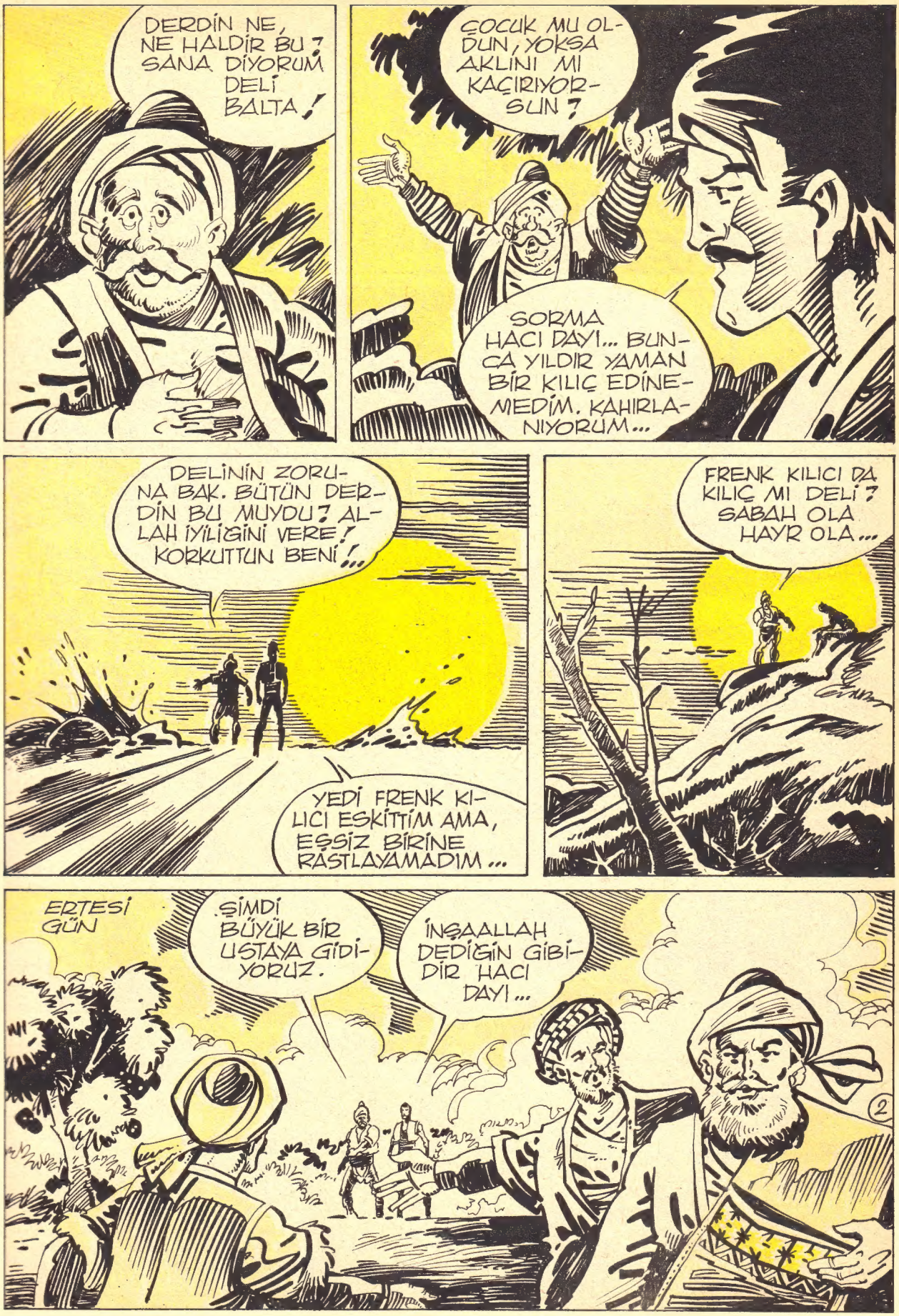
DERDİN NE, NE HALDİR BU? SANA DİYORUM DELİ BALTA!
ÇOCUK MU OLDUN, YOKSA AKLINI MI KAÇIRIYORSUN?
SORMA HACI DAYI... BUNCA YILDIR YAMAN BİR KILIÇ EDİNEMEDİM. KAHIRLANIYORUM...
DELİNİN ZORUNA BAK. BÜTÜN DERDİN BU MUYDU? ALLAH İYİLİĞİNİ VERE! KORKUTTUN BENİ!..
YEDİ FRENK KILICI ESKİTTİM AMA, EŞSİZ BİRİNE RASTLAYAMADIM...
FRENK KILICI DA KILIÇ MI DELİ? SABAH OLA HAYR OLA...
ERTESİ GÜN
ŞİMDİ BÜYÜK BİR USTAYA GİDİYORUZ.
İNŞAALLAH DEDİĞİN GİBİDİR HACI DAYI...
2

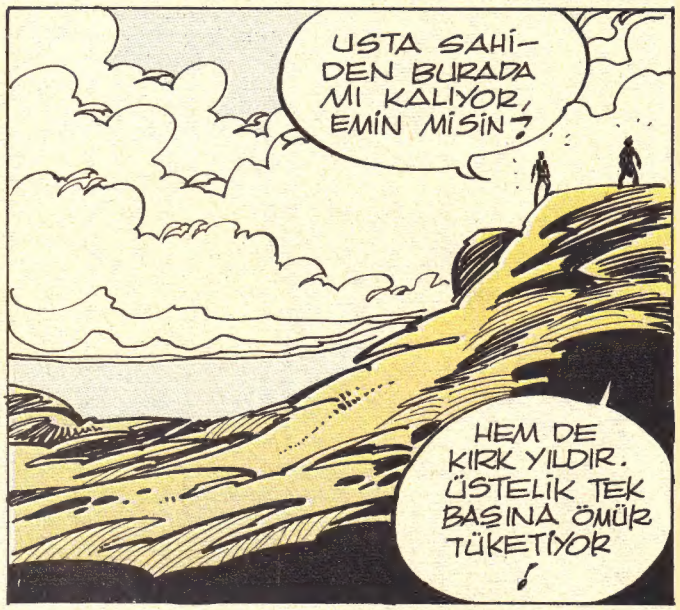

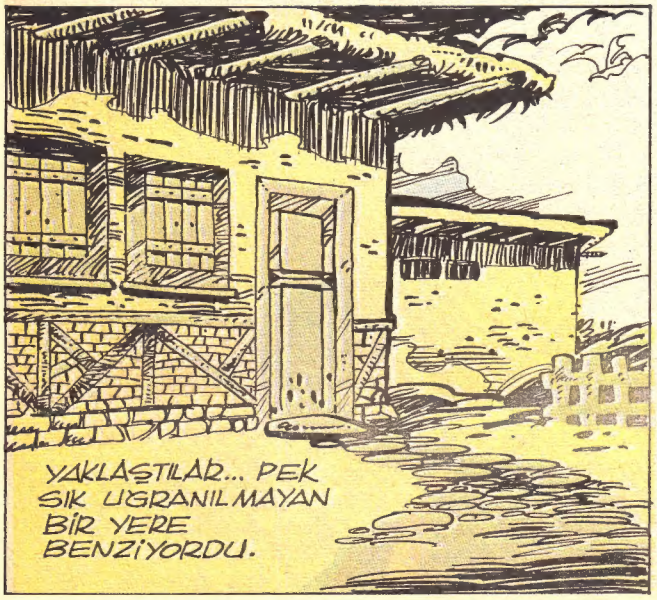

KAPIYI BİRKAÇ DEFA TIKLATTILAR... İÇERİDEN YORGUN BİR SES CEVAP VERDİ...

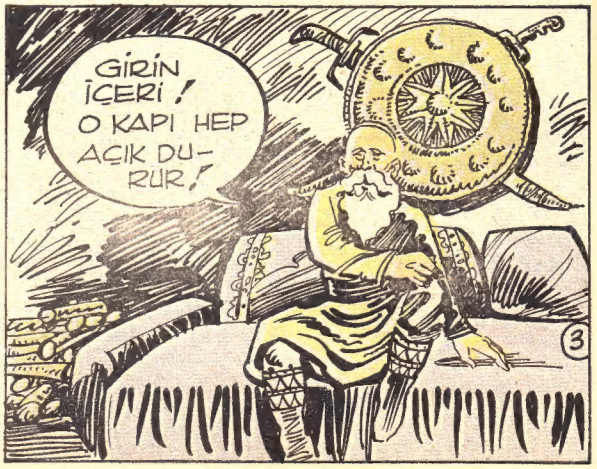

GİRDİLER VE USULCA KAPIYI KAPADILAR.
HOŞGELDİNİZ. AYLARDIR GELENİM YOKTU. KILIÇSIZ KİMSE KALMADI, DİYORDUM.
RIZA BABA, SANA KILICI OLMAYAN BİR YİĞİT GETİRDİM.
VER ELİNİ USTAM, ÖPEYİM.
İKİ DAKİKA SONRA
GELİŞİMİZİN SEBEBİNİ ANLATAYIM RIZA BABA...
İHTİYAR, HACI DAYI'YI DİNLEMEZ GÖRÜNDÜ
YAŞIN KAÇ, NERDE GÖREVLİSİN?
KİMSİN DELİKANLI, NECİSİN?
ELHAMDÜLİLLAH MÜSLÜMANIM. ADIM DELİ BALTA.
OSMANLI MÜLKÜNÜN HER YERİNDE NALÇALARIMIN İZİ VARDIR...
ANLIYORUM. SEVDİM SENİ DELİKANLI
GÖNLÜNE GÖRE BİR KILIÇ YAPACAĞIM. GELİN BENİMLE!
AZ SONRA YÜKSEKÇE BİR YERE ÇIKTILAR...
4
GİT DELİ BALTA! YEDİ UÇTAN YEDİ MİKTAR CEVHER GETİR! KÜKÜRT BUL... YATAĞAN'DAN BİR YÜK KÖMÜR ULAŞTIR BURAYA... SANA ÜÇ AY İZİN... DURMAYA HİÇ GELMEZ. VAKİT GEÇİYOR, ÇABUK OL!..

AYRILDIKLARINDA DELİ BALTA ŞAŞKINDI.

BİZİMLE ALAY EDİYOR OLMASIN SAKIN?

AMAN OĞUL, DEME BUNU. NE DEDİYSE YAP!

DELİ BALTA HEMEN ERTESİ GÜN ÜÇ ATI YEDEKLEYİP YOLLARA DÜŞTÜ...

ANADOLU YOLLARINDA HAFTALARCA, TABİATLA CENKLEŞTİ...

İYİ Mİ YAPIYORUM ACABA? BU İŞ AKIL KÂRI MI Kİ?

NİCE YAĞMURLU VE KARLI GÜNLER GEÇİRDİ.

EKSİK KALMADI GİBİ

HAYDİ HAYIRLISI...

ÇİÇEKLERİN DOĞRULUP UYANDIĞI, OTLARIN BURCULAŞTIĞI BİR MEVSİMDE GERİ DÖNDÜ... HÂLÂ MERAK İÇİNDEYDİ...

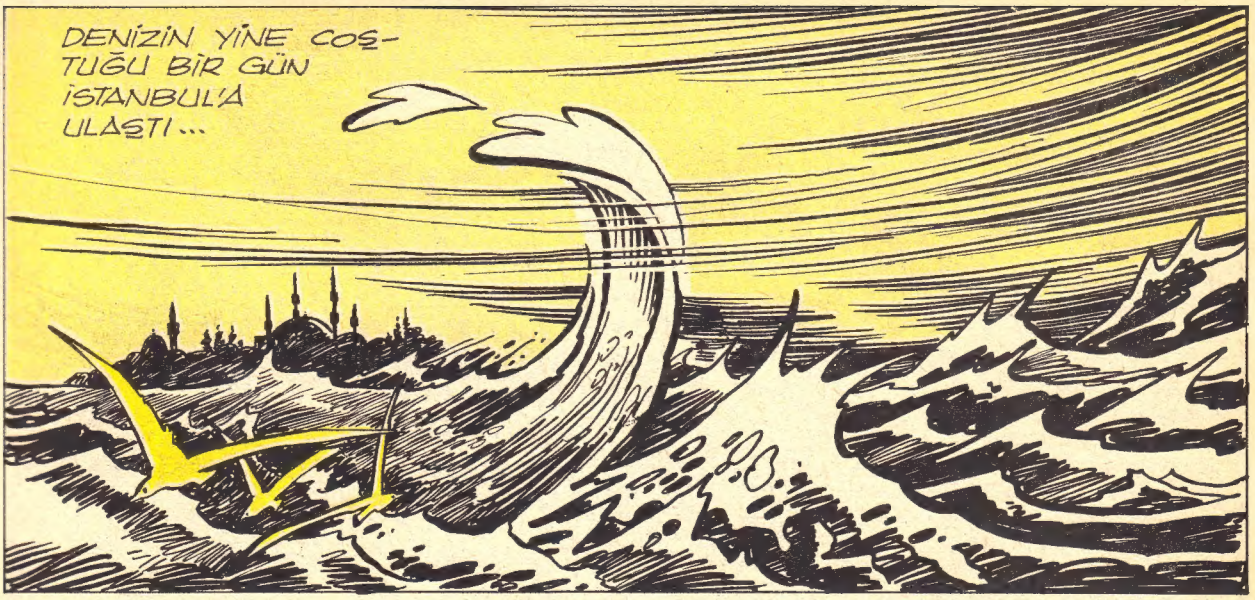
DENİZİN YİNE COŞTUĞU BİR GÜN İSTANBUL'A ULAŞTI...

VE ARDINDA YÜKLÜ ATLARLA KILIÇ USTASININ EVİNE VARDIĞINDA KAR SEPELİYORDU.

GELDİ... TAM ZAMANINDA GELDİ, AFERİN...

SELÂMÜN ALEYKÜM USTAM. DEDİKLERİNİ TAMI TAMINA GETİRDİM. EMREYLE, YARDIM EDEYİM!

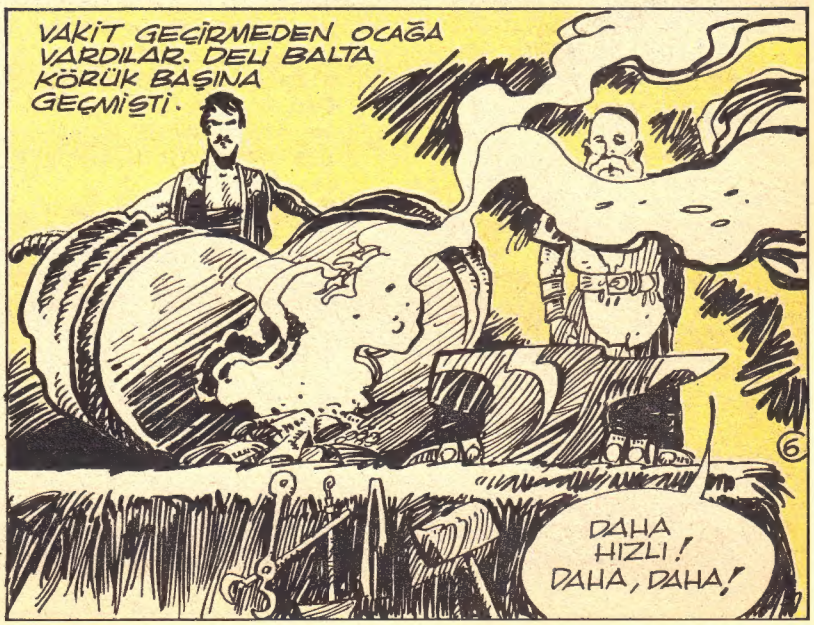
VAKİT GEÇİRMEDEN OCAĞA VARDILAR. DELİ BALTA KÖRÜK BAŞINA GEÇMİŞTİ.
DAHA HIZLI! DAHA, DAHA!
6

(Mahalle arasındaki büyükçe bir arsada Kaya, Cemil, Hasan, Ali, Vehbi isimli 10-12 yaşlarındaki çocuklar toplanmış, bir kaplumbağayı taşlamaktadırlar).

Vehbi—Bir saattir taşlıyoruz, daha üstündeki kabuğunu kıramadık.

Kaya—Ha gayret arkadaşlar. Taşlamaya devam.

Hasan—Daha büyük taşlar vuralım.

Cemil—Haydi çabuk olun. Hava kararmadan bitirelim işini.

Ali—Yapmayın, Yazıktır. Kaplumbağanın da canı var.

Kaya—Sus sen hanımevladı. (Taşlarlar) Bakın-bakın. Kan akmaya başladı. (Hepsi taş atmayı bırakıp bakar? Ali bakamaz)

Ali—Yazıklar olsun size. Hiç insaf merhamet yok mu sizde? Sizi aynı şekilde taşlasalar böyle sevinir misiniz?

Kaya—Ne oluyor sana aslanım? Sana ne? Biz taşlıyoruz, sen üzülüyorsun.

Ali—Zaten üzülebilecek kadar merhametiniz olsa, zavallı hayvana eziyet etmezdiniz.

Cemil—Sen Ali'ye bakma. Kan görünce dayanamaz o.

Kaya—(Alay ederek) Kibar Bey ne olacak...Gidin ablasını çağırın da götürsün.

Hasan—Ablası da geliyor zaten. (Ali'nin ablası koşarak gelir)

Abla—Ali neredesin? Deminden beri seni arıyorum.

Kaya—İşte orada duruyor. Fenalaştı.

Abla—(Hemen Ali'ye sarılır) Ali ne oldu sana? Üstün başın ne hâle gelmiş?

Vehbi—Kan görmeye dayanamadı.

Abla—Ne kanı? Düştü mü?

Vehbi—Hayır. (Eliyle kaplumbağayı işaret eder) Kablumbağayı görünce...

Abla—(Kaplumbağayı görür. Acıyarak) Aman Allah'ım. Zavallı hayvanı ne hâle getirmişler? Kim yaptı bunu?

Kaya—Biz yaptık, ne olacak?

Abla—Hep senin başının altından çıkıyor bu kötülükler değil mi? Şu ağzı yok-dili yok hayvanın haline bak. İşkence etmişsiniz. Ah seni terbiyesiz Kaya. Bu çocukları da sen ayartıyorsun.

Kaya—(Terbiyesizce karşılık verir) Ne olmuş ayarttıysak?

Abla—Bak terbiyesize. Sana böyle terbiye verenlerde kabahat. Senin yüzünden şu zavallı hayvanların çekmediği kalmadı. Daha dün kedinin kuyruğuna kum dolu torba bağlayıp, kuyruğunu kopardın. Kurbağalara iğne batırdın.

Kaya—Sana ne.

Abla—Kuşları yakalayıp kanatlarını, sonra da kafalarını kopardın. Hangi birini sayayım? Böyle gidersen, büyüyünce câni olursun.

Kaya—(Alay ederek) Üzülme. Önce seni haklarım. (Çocuklar gülüşürler)

Abla—Terbiye yokki, Kaç kere annesine şikayet ettim kâr etmedi. Aile terbiyesi alsa yapar mıydı bunları? (Diğer çocuklara) Siz niye oynuyorsunuz bu Kaya ile? Şimdiye kadar hiç iyi iş yaptı mı?... Yürü Ali gidelim. Bir daha bu terbiyesizlerin yanına geldiğini görürsem döverim seni... (Giderler)

Kaya—Haydi çocuklar, hava kararır. Ben gidiyorum. Karnım çok acıktı. Yarın buluşur başka bir iş yaparız. Ha sahi. Bir yerde köpek eniği buldum. Onu bir leğen içinde yavaş-yavaş suda boğalım. Nasıl zevkli olur? (Gider)

Vehbi—(Kaplumbağaya bakarak) Ali'nin ablası doğru söyledi. Hayvancağızın hâline bak. Ne kadar acı çekiyor?

Hasan—Kaya'ya uyup biz de kötü olduk.

Cemil—Aramızda karar alalım, bir daha oynamayalım Kaya'yla.

Vehbi—Söz mü?

Cemil—Söz.

Hasan—Ben de söz veriyorum.(Kararma)

Tablo-2

(Kaya'nın evi. Anne ve Babası evdedir. Kaya girer, telaşla)

Kaya—Anne çabuk. Karnım çok acıktı. Hazır mı yemek?

Anne—Sabah çıktığından beri eve uğrama, şimdi de deli gibi girip yemek iste.

Kaya—Çabuk anne, çabuk. Ölüyorum açlıktan.

Anne—Geber... Git elini-yüzünü yıka öyle gel. (Kaya çıkar)

Baba—Niye alâkadar olmuyorsun bu çocukla?

ÇO
VE ŞE

Yazan: Re

Anne—Ben onun çobanı mıyım?

Baba—Çobanısın tabii. Ben nasıl sabahtan akşama kadar didinip-çırpınıp evimin rızkını kazanıyorsam, sen de çocuğa bakacaksın.

Anne—Ben başedemedim bu çocukla.

Baba—Çalıştın mı? Öğleyin gelmeyince aradın mı? Dışarda kimlerle oynuyor? Ne yapıyor? Takip ettin mi?

Anne—İşim yok da onunla mı uğraşacağım?

Baba—Senin asıl işin bu çocuk. Bir anne çocuğunu iyi terbiye edemedikten sonra ne yapsa faydasızdır.

Anne—İyi. Akşam-akşam başladın gene.

Baba—Hiç aklına gelmiyor mu? Bütün gün nerede bu oğlan? Yolu yolsuza mı çattı, hırsıza mı, uğursuza mı? Bilmen lâzım. Oğlan büyütmek kız büyütmekten zordur.

PİŞ

ÇOCUK VE ŞEYTAN

Yazan: Reyhan Erkaçan

(Mahalle arasındaki büyükçe bir arsada Kaya, Cemil, Hasan, Ali, Vehbi isimli 10-12 yaşlarındaki çocuklar toplanmış, bir kaplumbağayı taşlamaktadırlar).

Vehbi—Bir saattir taşlıyoruz, daha üstündeki kabuğunu kıramadık.

Kaya—Ha gayret arkadaşlar. Taşlamaya devam.

Hasan—Daha büyük taşlar vuralım.

Cemil—Haydi çabuk olun. Hava kararmadan bitirelim işini.

Ali—Yapmayın, Yazıktır. Kaplumbağanın da canı var.

Kaya—Sus sen hanımevladı. (Taşlarlar) Bakın-bakın. Kan akmaya başladı. (Hepsi taş atmayı bırakıp bakar? Ali bakamaz)

Ali—Yazıklar olsun size. Hiç insaf merhamet yok mu sizde? Sizi aynı şekilde taşlasalar böyle sevinir misiniz?

Kaya—Ne oluyor sana aslanım? Sana ne? Biz taşlıyoruz, sen üzülüyorsun.

Ali—Zaten üzülebilecek kadar merhametiniz olsa, zavallı hayvana eziyet etmezdiniz.

Cemil—Sen Ali'ye bakma. Kan görünce dayanamaz o.

Kaya—(Alay ederek) Kibar Bey ne olacak...Gidin ablasını çağırın da götürsün.

Hasan—Ablası da geliyor zaten. (Ali'nin ablası koşarak gelir)

Abla—Ali neredesin? Deminden beri seni arıyorum.

Kaya—İşte orada duruyor. Fenalaştı.

Abla—(Hemen Ali'ye sarılır) Ali ne oldu sana? Üstün başın ne hâle gelmiş?

Vehbi—Kan görmeye dayanamadı.

Abla—Ne kanı? Düştü mü?

Vehbi—Hayır. (Eliyle kaplumbağayı işaret eder) Kablumbağayı görünce...

Abla—(Kaplumbağayı görür. Acıyarak) Aman Allah'ım. Zavallı hayvanı ne hâle getirmişler? Kim yaptı bunu?

Kaya—Biz yaptık, ne olacak?

Abla—Hep senin başının altından çıkıyor bu kötülükler değil mi? Şu ağzı yok-dili yok hayvanın haline bak. İşkence etmişsiniz. Ah seni terbiyesiz Kaya. Bu çocukları da sen ayartıyorsun.

Kaya—(Terbiyesizce karşılık verir) Ne olmuş ayarttıysak?

Abla—Bak terbiyesize. Sana böyle terbiye verenlerde kabahat. Senin yüzünden şu zavallı hayvanların çekmediği kalmadı. Daha dün kedinin kuyruğuna kum dolu torba bağlayıp, kuyruğunu kopardın. Kurbağalara iğne batırdın.

Kaya—Sana ne.

Abla—Kuşları yakalayıp kanatlarını, sonra da kafalarını kopardın. Hangi birini sayayım? Böyle gidersen, büyüyünce câni olursun.

Kaya—(Alay ederek) Üzülme. Önce seni haklarım. (Çocuklar gülüşürler)

Abla—Terbiye yokki, Kaç kere annesine şikayet ettim kâr etmedi. Aile terbiyesi alsa yapar mıydı bunları? (Diğer çocuklara) Siz niye oynuyorsunuz bu Kaya ile? Şimdiye kadar hiç iyi iş yaptı mı?... Yürü Ali gidelim. Bir daha bu terbiyesizlerin yanına geldiğini görürsem döverim seni... (Giderler)

Kaya—Haydi çocuklar, hava karardı. Ben gidiyorum. Karnım çok acıktı. Yarın buluşur başka bir iş yaparız. Ha sahi. Bir yerde köpek eniği buldum. Onu bir leğen içinde yavaş-yavaş suda boğalım. Nasıl zevkli olur? (Gider)

Vehbi—(Kaplumbağaya bakarak) Ali'nin ablası doğru söyledi. Hayvancağızın hâline bak. Ne kadar acı çekiyor?

Hasan—Kaya'ya uyup biz de kötü olduk.

Cemil—Aramızda karar alalım, bir daha oynamayalım Kaya'yla.

Vehbi—Söz mü?

Cemil—Söz.

Hasan—Ben de söz veriyorum.(Kararma)

Tablo-2

(Kaya'nın evi. Anne ve Babası evdedir. Kaya girer, telaşla)

Kaya—Anne çabuk. Karnım çok acıktı. Hazır mı yemek?

Anne—Sabah çıktığından beri eve uğrama, şimdi de deli gibi girip yemek iste.

Kaya—Çabuk anne, çabuk. Ölüyorum açlıktan.

Anne—Geber... Git elini-yüzünü yıka öyle gel. (Kaya çıkar)

Baba—Niye alâkadar olmuyorsun bu çocukla?

Anne—Ben onun çobanı mıyım?

Baba—Çobanısın tabiî. Ben nasıl sabahtan akşama kadar didinip-çırpınıp evimin rızkını kazanıyorsam, sen de çocuğa bakacaksın.

Anne—Ben başedemedim bu çocukla.

Baba—Çalıştın mı? Öğleyin gelmeyince aradın mı? Dışarda kimlerle oynuyor? Ne yapıyor? Tâkip ettin mi?

Anne—İşim yok da onunla mı uğraşacağım?

Baba—Senin asıl işin bu çocuk. Bir anne çocuğunu iyi terbiye edemedikten sonra ne yapsa faydasızdır.

Anne—İyi. Akşam-akşam başladın gene.

Baba—Hiç aklına gelmiyor mu? Bütün gün nerede bu oğlan? Yolu yolsuza mı çattı, hırsıza mı, uğursuza mı? Bilmen lâzım. Oğlan büyütmek kız büyütmekten zordur. Oğlan büyütmek işlek yolda fidan büyütmeye benzer. Gelen-giden takılır.

Anne—Tamam, bakarım şimdiden sonra.

Baba—İhmâl etme sakın. (Kararma)

Tablo-3

(Kaya'nın yattığı oda. Kaya yatakta uyumaktadır. Rüya görür)

Kaya—(Sokakta arkadaşlarını arayarak yürümektedir) Hasan, Ali, Cemil, Vehbi... Neredesiniz? Haydi gelin oynayalım. (Vehbi, Ali, Hasan, Cemil hepsi kendi evlerinin pencerelerinden soğuk-soğuk Kaya'ya bakarlar) Koşun haydi. Hani bugün köpek boğacaktık? (Arkadaşları tek-tek pencerelerinden çekilerek kendisiyle oynamayacaklarını belli ederler. Yalnız kalmıştır) Niye gelmiyorsunuz? Ben kimlerle oynayacağım?

Şeytan—(Arkadan Kaya'ya yaklaşır) Görüyorum ki yalnızsın. Derdin nedir?

Kaya—(Bakmadan) Kimse benimle oynamıyor.

Şeytan—O halde beraber oynayalım.

Kaya—(Döner ve Şeytan'ı görür) A-a! Sen kimsin? Hiç senin gibi çirkin yaratık görmedim.

Şeytan—Ruhunu aynada görseydin, bu sözu söylemezdin. Tanıyamadın mı beni?

Kaya—Tanıyamadım. İlk defa görüyorum.

Şeytan—Halbuki her gün beraber oynuyoruz.

Kaya—Nerede?

Şeytan—Her yerde. Ben hep senin içindeyim.

Kaya—Yalan söylüyorsun.

Şeytan—Sana kedinin kuyruğuna kum torbası bağlamayı, kurbağalara iğne batırmayı, kaplumbağaları taşlamayı ben öğrettim.

Kaya—Adın ne peki?

Şeytan—Şeytan... Seninle hep arkadaşız. Benim söylediklerimi yaptıktan sonra da, hep arkadaş kalacağız.

Kaya—(Sevinir) Sahi mi? Benimle oynar mısın peki?

Şeytan—Seve-seve...

Kaya—Önce bir köpek bulalım. Sonra da bir leğen...

Şeytan—Haydi arayalım. Boğacağız değil mi?

Kaya—Evet... (Sağa-sola bakınarak dolaşırlar) Bulamadık. Ne yapsak acaba?

Şeytan—Aklıma bir fikir geldi.

Kaya—Söyle.

Şeytan—Sen aradığımız hayvan ol, ben de sen olayım, oynayalım...

Kaya—Ne güzel...

Şeytan—Önce kedi ol.. (Kaya kedi gibi çömelir. Şeytan, Kaya'nın bacağına sıkı-sıkı ağır bir kum torbası bağlar. Eline aldığı bir sopayla vurarak) Haydi kaç kurtul.. Kaç dayaktan... (Vurur. Kaya kaçamaz) Al-al. Kaç haydi..

Kaya—Anam-anam... Vurma. Kaçamıyorum. Canımı yakıyorsun. Kurtarın beni...

Şeytan—(Kahkahayla güler) Aman ne güzel oyun. Çaresizlere işkence, ne tatlı?..

Kaya—(Yerde kıvranır) Ah belim.. Sırtım da fena acıdı... Kaburgalarım kırıldı.

Şeytan—Şimdi kurbağa ol. Ne güzel iğnelerim var. Hepsi kemiklerine kadar işler.

Kaya—Peki. (Çömelerek kurbağa gibi olur. Şeytan, elindeki iğneleri Kaya'nın kaba yerlerine batırır) Ah.. Kolum kalkmıyor... Anam bacağım... Yeter! Yalvarırım yeter! Elini-ayağını öpeyim yapma.. (Şeytan, Kaya'nın her bağırışında kahkahalarla güler) Kulun-kölen olayım acı bana...

Şeytan—(Kahkahalarla güler) Ha-ha-ha!... Aman ne zevkli oyun?... (Bırakır)

Kaya—Oh bittim... Kıpırdayacak hâlim kalmadı. Ne zormuş?

Şeytan—Bravo iyi dayandın... Ama bitmedi. Nasıl zevk alıyorum bilemezsin. Sen acıdan kıvrandıkça ben mest oluyorum. Şimdi de köpek ol... (Kaya köpek gibi yatar. Şeytan su dolu bir leğen getirmiştir. Leğen büyüktür. İçi de iyice doludur suyla. Kaya'nın başını ensesinden tutarak suya bastırır. Kaya nefessiz kalıp başını çıkarmak istedikçe iyice bastırır. Boğulacak gibi olunca başını çıkarıp biraz nefes aldırıp tekrar bastırır.)

Kaya—Oh... (Hızlı-hızlı nefes alır). Ne olur yapma. Ellerin kırılsın pis şeytan. (Tekrar bastırınca) İmdat!... Anne!.. Kurtarın beni. Baba!.. Boğuluyorum... (Kaya yattığı yerde uykusunda bağırmaktadır. Kan-ter içinde kalmıştır.)

Anne—(Uyanır). Ne var oğlum? Ne oldu sana?

Baba—(O da uyanmıştır). Ter içinde kalmış. (Kaya gözlerini açar).

Kaya—Neredeyim ben? Anne... (Sarılır. Ağlamaya başlar.)

Anne—Rüya mı gördün? Korkuttular mı? Haydi korkma artık. Kötü bir rüya gördün.

Kaya—Hayır anne. Rüyaydı ama, gerçeğe çok yakındı. Gündüz benim hayvanlara yaptığım eziyetin hepsini, şeytan rüyamda bana yaptı.

Baba—Gördün mü hanım? Bak çocuk hayvanlara eziyet ediyormuş. Var mıydı haberin?

Anne—Komşular bir-kaç kere şikayet ettiler ya, ben pek ciddiye almamıştım.

Baba—Al artık ciddiye. Biz cemiyete bir muzır mı yetiştireceğiz, faydalı bir insan mı? Oğlum koca adam oldun, öğrenemedin mi daha? Hayvanların da bizim gibi canı var. Bu rüya sana iyi bir ders olsun da aklını başına al.

Kaya—Aldım Baba... Baba, şimdiye kadar işlediğim günahlar affolur mu?

Baba—Tabi oğlum... Ama bir daha yapmayacaksın.

Kaya—Tövbe ediyorum Baba.

Baba—Benden sana Baba nasihati: Kendine yapılmasını istemediğin bir şeyi başkasına yapmadığın müddetçe seni herkes sever, sayar, el üstünde taşır.

Son

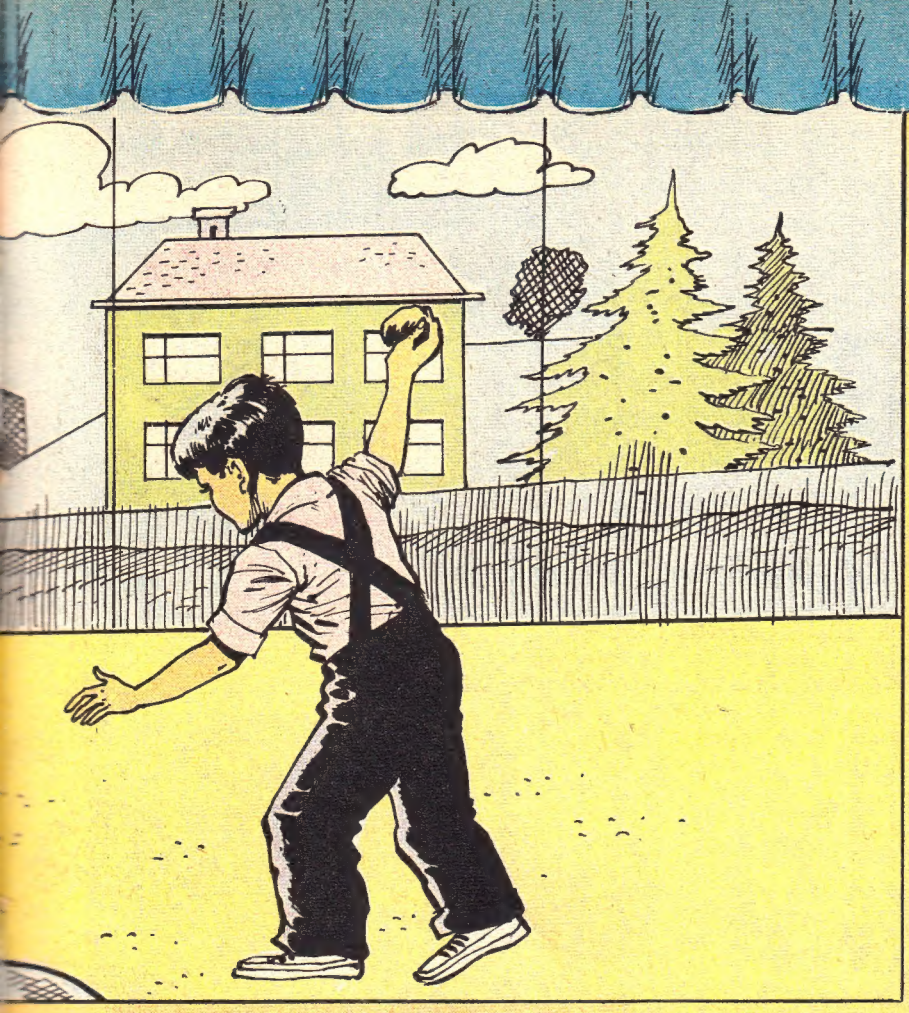

ES

CUK
YTAN

an Erkaçan

Oğlan büyütmek işlek yolda fidan büyütmeye benzer. Gelen-giden takılır.
Anne—Tamam, bakarım şimdiden sonra.
Baba—İhmâl etme sakın. (Kararma)

Tablo-3
(Kaya'nın yattığı oda. Kaya yatakta uyumaktadır. Rüya görür)

Kaya—(Sokakta arkadaşlarını arayarak yürümektedir) Hasan, Ali, Cemil, Vehbi... Neredesiniz? Haydi gelin oynayalım. (Vehbi, Ali, Hasan, Cemil hepsi kendi evlerinin pencereşinden soğuk-soğuk Kaya'ya bakarlar) Koşun haydi. Hani bugün köpek boğacaktık? (Arkadaşları tek-tek pencerelerinden çekilerek kendisiyle oynamayacaklarını belli ederler. Yalnız kalmıştır) Niye gelmiyorsunuz? Ben kimlerle oynayacağım?

Şeytan—(Arkadan Kaya'ya yaklaşır) Görüyorum ki yalnızsın. Derdin nedir?
Kaya—(Bakmadan) Kimse benimle oynamıyor.
Şeytan—O halde beraber oynayalım.
Kaya—(Döner ve Şeytan'ı görür) A-a! Sen kimsin? Hiç senin gibi çirkin yaratık görmedim.

Şeytan—Ruhunu aynada görseydin, bu sözu söylemezdin. Tanıyamadın mı beni?
Kaya—Tanıyamadım. İlk defa görüyorum.
Şeytan—Halbuki her gün beraber bynuyoruz.
Kaya—Nerede?
Şeytan—Her yerde. Ben hep senin içindeyim.
Kaya—Yalan söylüyorsun.
Şeytan—Sana kedinin kuyruğuna kum torbası bağlamayı, kurbağalara iğne batırmayı, kaplumbağaları taşlamayı ben öğrettim.
Kaya—Adın ne peki?
Şeytan—Şeytan... Seninle hep arkadaşız. Benim söylediklerimi yaptıktan sonra da, hep arkadaş kalacağız.
Kaya—(Sevinir) Sahi mi? Benimle oynar mısın peki?
Şeytan—Seve-seve...
Kaya—Önce bir köpek bulalım. Sonra da bir leğen...
Şeytan—Haydi arayalım. Boğacağız değil mi?

Kaya—Evet... (Sağa-sola bakınarak dolaşırlar) Bulamadık. Ne yapsak acaba?
Şeytan—Aklıma bir fikir geldi.
Kaya—Söyle.
Şeytan—Sen aradığımız hayvan ol, ben de sen olayım, oynayalım...
Kaya—Ne güzel...
Şeytan—Önce kedi ol.. (Kaya kedi gibi çömelir. Şeytan, Kaya'nın bacağına sıkı-sıkı ağır bir kum torbası bağlar. Eline aldığı bir sopayla vurarak) Haydi kaç kurtul.. Kaç dayaktan... (Vurur. Kaya kaçamaz) Al-al. Kaç haydi..
Kaya—Anam-anam... Vurma. Kaçamıyorum. Canımı yakıyorsun. Kurtarın beni...
Şeytan—(Kahkahayla güler) Aman ne güzel oyun. Çaresizlere işkence, ne tatlı?..
Kaya—(Yerde kıvranır) Ah belim.. Sırtım da fena acıdı... Kaburgalarım kırıldı.
Şeytan—Şimdi kurbağa ol. Ne güzel iğnelerim var. Hepsi kemiklerine kadar işler.
Kaya—Peki. (Çömelerek kurbağa gibi olur. Şeytan, elindeki iğneleri Kaya'nın kaba yerlerine batırır) Ah.. Kolum kalkmıyor... Anam bacağım... Yeter! Yalvarırım yeter! Elini-ayağını öpeyim yapma.. (Şeytan, Kaya'nın her bağırışında kahkahalarla güler) Kulun-kölen olayım acı bana...
Şeytan—(Kahkahalarla güler) Ha-ha-ha!... Aman ne zevkli oyun?... (Bırakır)
Kaya—Oh bittim... Kıpırdayacak hâlim kalmadı. Ne zormuş?

Şeytan—Bravo iyi dayandın... Ama bitmedi. Nasıl zevk alıyorum bilemezsin. Sen acıdan kıvrandıkça ben mest oluyorum. Şimdi de köpek ol... (Kaya köpek gibi yatar. Şeytan su dolu bir leğen getirmiştir. Leğen büyüktür. İçi de iyice doludur suyla. Kaya'nın başını ensesinden tutarak suya bastırır. Kaya nefessiz kalıp başını çıkarmak istedikçe iyice bastırır. Boğulacak gibi olunca başını çıkarıp biraz nefes aldırıp tekrar bastırır.)
Kaya—Oh... (Hızlı-hızlı nefes alır). Ne olur yapma. Ellerin kırılsın pis şeytan. (Tekrar bastırınca) İmdat!... Anne!.. Kurtarın beni. Baba!.. Boğuluyorum... (Kaya yattığı yerde uykusunda bağırmaktadır. Kan-ter içinde kalmıştır.)
Anne—(Uyanır). Ne var oğlum? Ne oldu sana?
Baba—(O da uyanmıştır). Ter içinde kalmış. (Kaya gözlerini açar).
Kaya—Neredeyim ben? Anne... (Sarılır. Ağlamaya başlar.)
Anne—Rüya mı gördün? Korkuttular mı? Haydi korkma artık. Kötü bir rüya gördün.
Kaya—Hayır anne. Rüyaydı ama, gerçeğe çok yakındı. Gündüz benim hayvanlara yaptığım eziyetin hepsini, şeytan rüyamda bana yaptı.
Baba—Gördün mü hanım? Bak çocuk hayvanlara eziyet ediyormuş. Var mıydı haberin?
Anne—Komşular bir-kaç kere şikayet ettiler ya, ben pek ciddiye almamıştım.
Baba—Al artık ciddiye. Biz cemiyete bir muzır mı yetiştireceğiz, faydalı bir insan mı? Oğlum koca adam oldun, öğrenemedin mi daha? Hayvanların da bizim gibi canı var. Bu rüya sana iyi bir ders olsun da aklını başına al.
Kaya—Aldım Baba... Baba, şimdiye kadar işlediğim günahlar affolur mu?
Baba—Tabi oğlum... Ama bir daha yapmayacaksın.
Kaya—Tövbe ediyorum Baba.
Baba—Benden sana Baba nasihati: Kendine yapılmasını istemediğin bir şeyi başkasına yapmadığın müddetçe seni herkes sever, sayar, el üstünde taşır.

Son

İHTİYAR RÜYADA GİBİYDİ
DAHA ATEŞ! DAHA DAHA!
DÜNYAYI UNUTMUŞ İKİ KİŞİ, DEMİR CEVHERİNİ BİR GÜZEL ERİTİP, İNADINI KIRDILAR...
DAHA DAHA DAHA!
SONRA, KAN TER İÇİNDE GÜNLERCE HADDEDEN GEÇİRİP KIL GİBİ İNCELTTİLER...
OLUYOR DELİKANLI. YORULMAK YOK. OLUYOR...
NE YAPIYORUZ USTAM, BUNLAR NE Kİ?
İNCECİK TELLER, İKİ ADAM BOYU UZAYIP GİDİYORDU. HER BİRİNİ BESMELEYLE ASMAYA BAŞLADILAR...
BİNBİR TEL GEREK. BİNBİR EMEK GEREK... HER ESERİN ARDINDA YORGUNLUKLAR YATMALI. KILIÇ TA ZAHMET İSTER. UĞRUNDA TER DÖKÜLDÜĞÜNÜ BİLMEK İSTER...
7

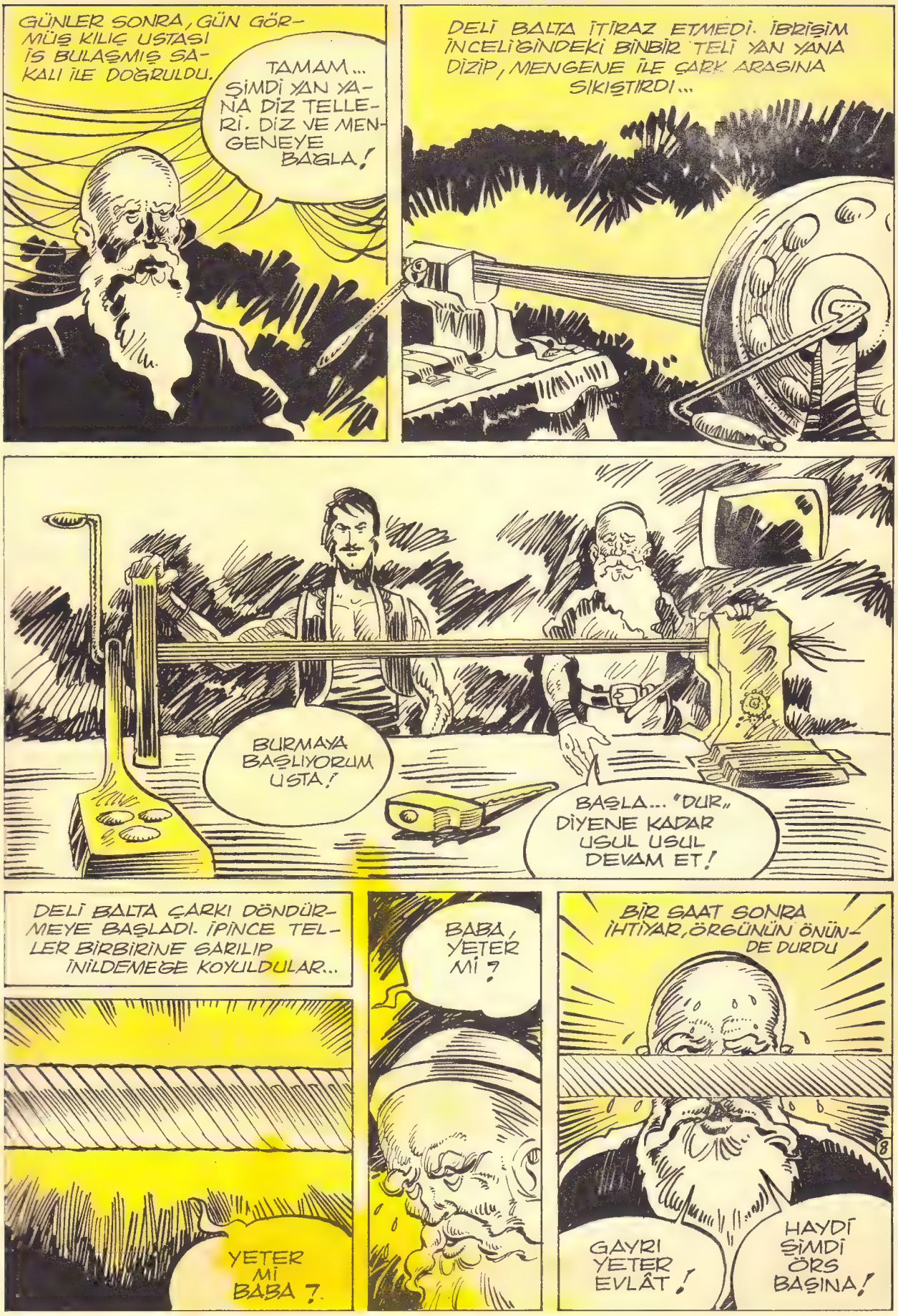
GÜNLER SONRA, GÜN GÖRMÜŞ KILIÇ USTASI İŞ BULAŞMIŞ SAKALI İLE DOĞRULDU.
TAMAM... ŞİMDİ YAN YANA DİZ TELLERİ. DİZ VE MENGENEYE BAĞLA!
DELİ BALTA İTİRAZ ETMEDİ. İBRİŞİM İNCELİĞİNDEKİ BİNBİR TELİ YAN YANA DİZİP, MENGENE İLE ÇARK ARASINA SIKIŞTIRDI...
BURMAYA BAŞLIYORUM USTA!
BAŞLA... "DUR" DİYENE KADAR USUL USUL DEVAM ET!
DELİ BALTA ÇARKI DÖNDÜRMEYE BAŞLADI. İPİNCE TELLER BİRBİRİNE SARILIP İNİLDEMEĞE KOYULDULAR...
YETER Mİ BABA?
BABA, YETER Mİ?
BİR SAAT SONRA İHTİYAR, ÖRGÜNÜN ÖNÜNDE DURDU
GAYRI YETER EVLÂT!
HAYDİ ŞİMDİ ÖRS BAŞINA!
8

O GÜNDEN SONRA VÂDİ, ÇEKİÇ VE BALYOZ TINLAMALARIYLA ISINDI... İBRİŞİM TELLER ŞEKİLDEN ŞEKLE GİRİP, YASSILIP, UYSALLAŞIYORDU...

TIN TIN TAN!
TIN TIN TAN!
TAN TAN TAN!
TAN TIN TAN!

HACI DAYI, HER GÜN TEPELERE UĞRAYIP, TINLAMALARI DİNLİYORDU.

TIN TIN TAN
TIN TIN TAN

OLUYOR... OLUYOR... DELİ BALTA'YA YAKIŞIR BİR KILIÇ, BELKİ DE İHTİYARIN SON KILICI BİTİYOR...

SONUNDA, DELİ BALTA'NIN BEKLEDİĞİ CÜMLE DUYULDU...

KILICIN BİTTİ OĞUL. HAYIRLI OLSUN!

BU KILICIN HAKKINI VERMELİSİN. TAMAM MI?

BELKİ DE SON ÇEKİÇLERİ VURMUŞUMDUR...

DELİ BALTA SEVİNÇTEN UÇACAK GİBİYDİ

ELLERİNE SAĞLIK USTAM... BU KILICI ÖMRÜM OLDUKÇA YANIMDAN AYIRMAYACAĞIM!

İHTİYAR AZICIK DÜŞÜNDÜ

KURBAN BAYRAMINA NE KADAR VAR?

YANILMIYORSAM ÜÇ GÜN.. ŞİMDİ GİT DİNLEN... SONRA GEL OĞLUM...

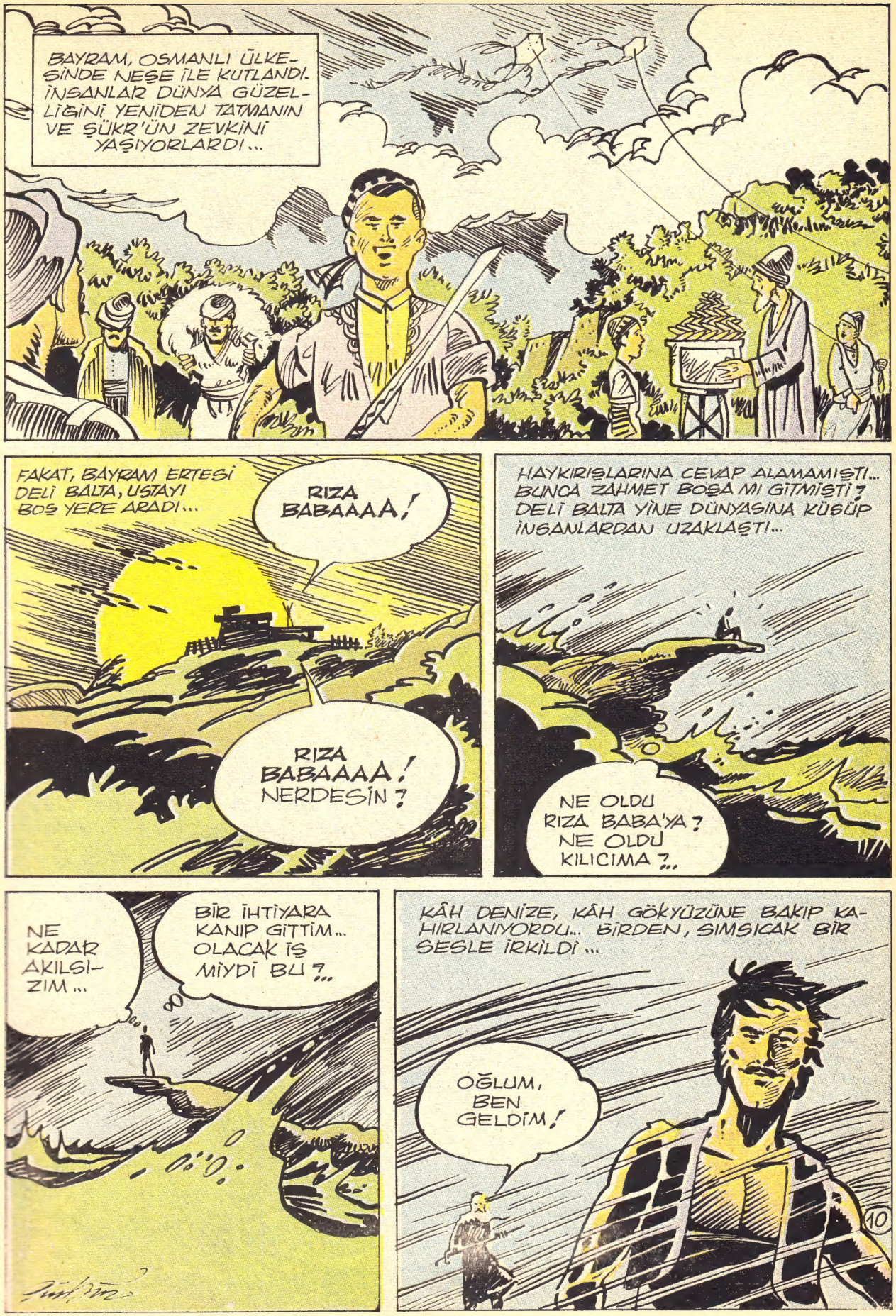
BAYRAM, OSMANLI ÜLKESİNDE NEŞE İLE KUTLANDI. İNSANLAR DÜNYA GÜZELLİĞİNİ YENİDEN TATMANIN VE ŞÜKR'ÜN ZEVKİNİ YAŞIYORLARDI...
FAKAT, BAYRAM ERTESİ DELİ BALTA, USTAYI BOŞ YERE ARADI...
RIZA BABAAAA!
RIZA BABAAAA! NERDESİN?
HAYKIRIŞLARINA CEVAP ALAMAMIŞTI... BUNCA ZAHMET BOŞA MI GİTMİŞTİ? DELİ BALTA YİNE DÜNYASINA KÜSÜP İNSANLARDAN UZAKLAŞTI...
NE OLDU RIZA BABA'YA? NE OLDU KILICIMA?..
NE KADAR AKILSIZIM...
BİR İHTİYARA KANIP GİTTİM... OLACAK İŞ MİYDİ BU?..
KÂH DENİZE, KÂH GÖKYÜZÜNE BAKIP KAHIRLANIYORDU... BİRDEN, SIMSICAK BİR SESLE İRKİLDİ...
OĞLUM, BEN GELDİM!
10

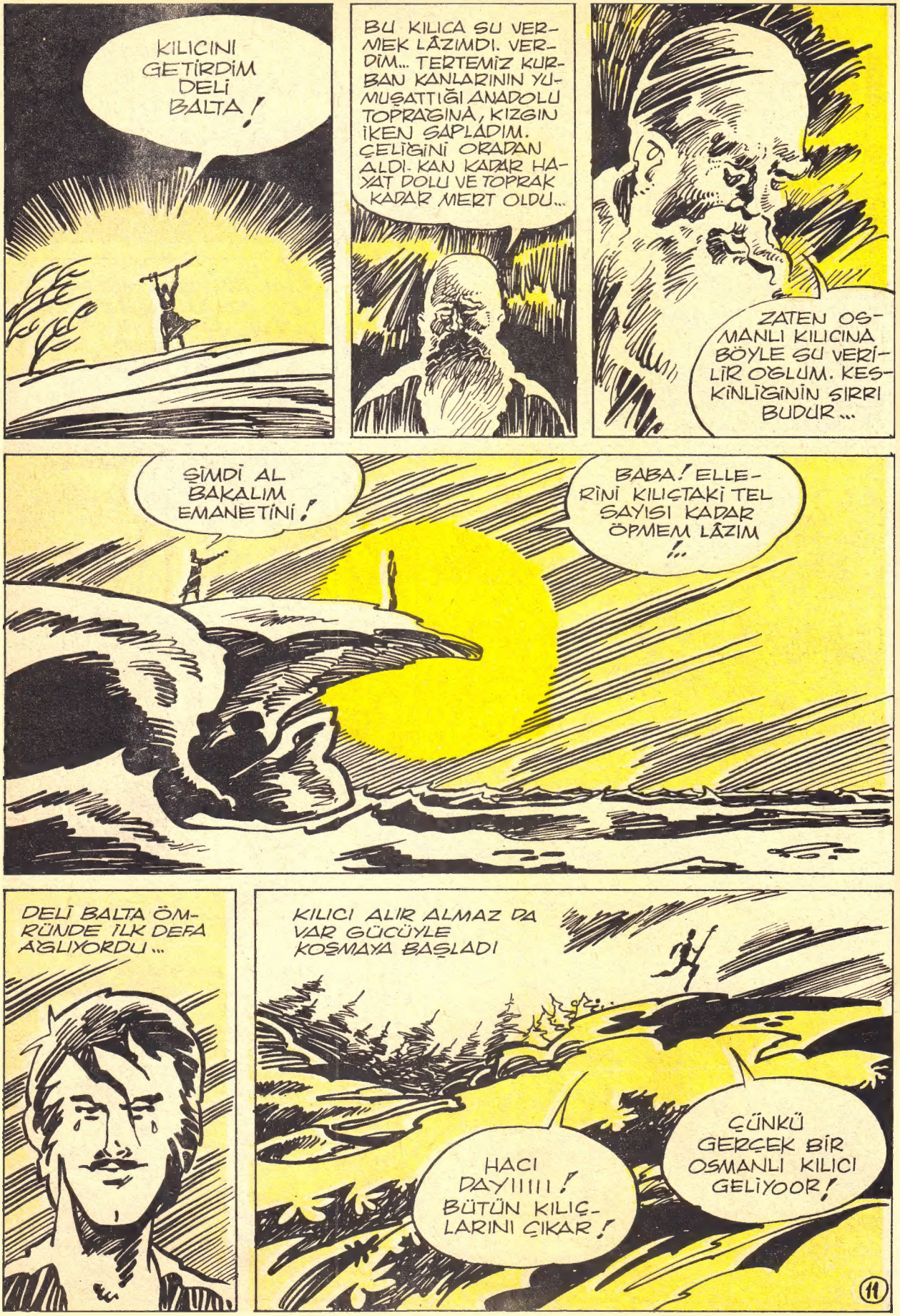
KILICINI GETİRDİM DELİ BALTA!
BU KILICA SU VERMEK LÂZIMDI. VERDİM... TERTEMİZ KURBAN KANLARININ YUMUŞATTIĞI ANADOLU TOPRAĞINA, KIZGIN İKEN SAPLADIM. ÇELİĞİNİ ORADAN ALDI. KAN KADAR HAYAT DOLU VE TOPRAK KADAR MERT OLDU...
ZATEN OSMANLI KILICINA BÖYLE SU VERİLİR OĞLUM. KESKİNLİĞİNİN SIRRI BUDUR...
ŞİMDİ AL BAKALIM EMANETİNİ!
BABA! ELLERİNİ KILIÇTAKİ TEL SAYISI KADAR ÖPMEM LÂZIM!..
DELİ BALTA ÖMRÜNDE İLK DEFA AĞLIYORDU...
KILICI ALIR ALMAZ DA VAR GÜCÜYLE KOŞMAYA BAŞLADI
HACI DAYIIIII! BÜTÜN KILIÇLARINI ÇIKAR!
ÇÜNKÜ GERÇEK BİR OSMANLI KILICI GELİYOOR!
11

HACI DAYI'NIN DA BEKLEDİĞİ BU ÂN İDİ...

DELİ BU! BİZİM BALTA BU!!

HACI DAYI! DÖN EVE! ÇIKAR KILIÇLARINI KOLAYSA!

EVE GİRDİLER. HACI DAYI, NE KADAR AVRUPA KILICI VARSA; HANGİ ESİRDEN ALDIĞI NE KADAR AZMAN KILIÇ VARSA ORTAYA ÇIKARDI... ÜÇ TANESİNİ TUTUP DELİ BALTA'YA **"HAYDİ VUR!"** DİYE BAĞIRDI...

VURDUM İŞTE!

HEPSİNİ DOĞRADIM İŞTE! HEPSİNİ!..

O GÜNDEN SONRA DELİ BALTA'NIN ÜZÜLDÜĞÜNÜ GÖREN OLMADI... OSMANLI, HER DERDİN EN YAMAN ÇARESİNİ BİLİYOR, BULUYORDU... O, ANCAK VE SADECE MÜKEMMEL OLANI SEVİYOR VE ONDA BÜYÜYORDU...

SON

MİNNOŞ
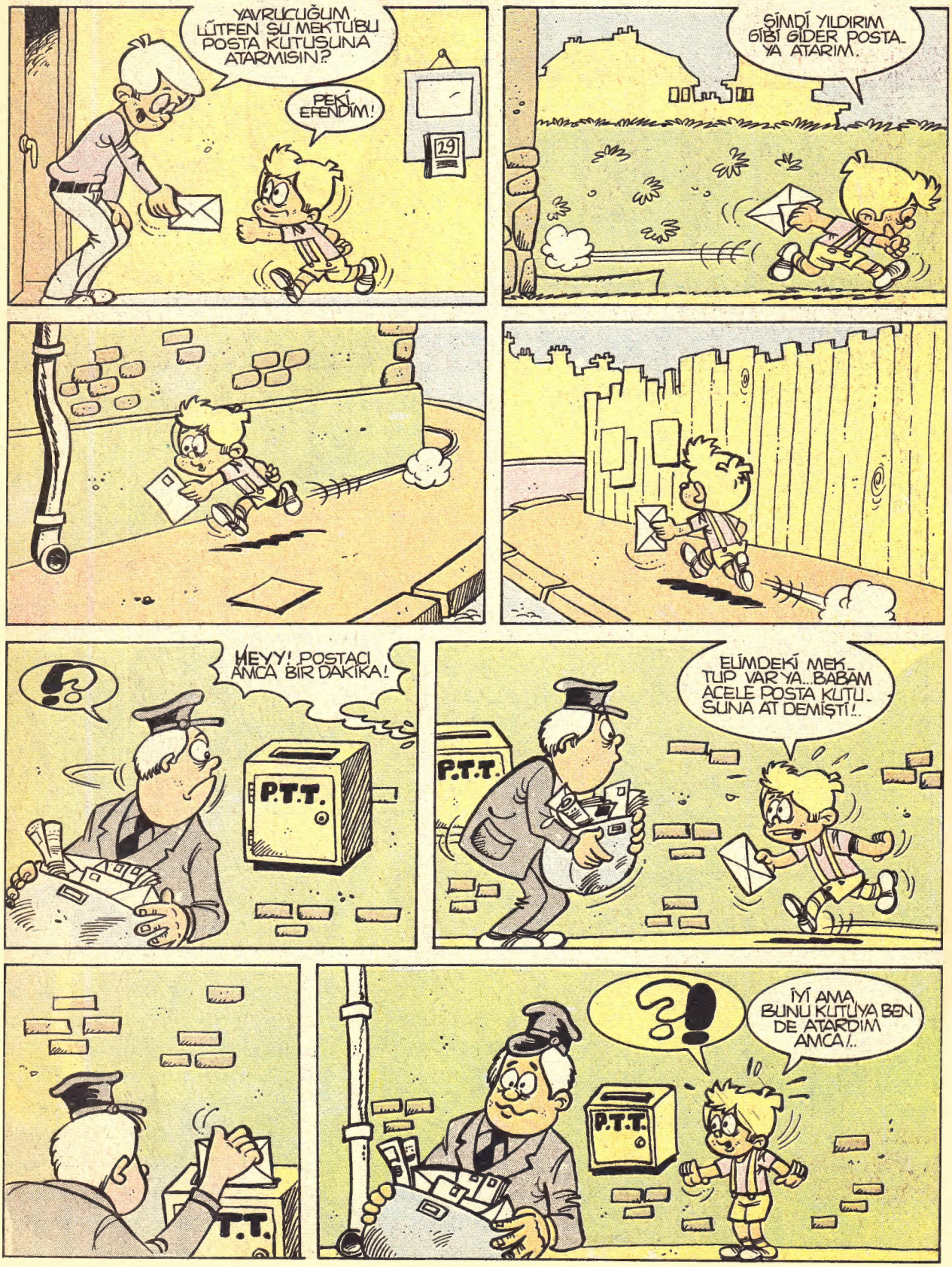
Göker Grafik